

Alweer een plan voor de achtertuin

De Costaricaanse president Arias is in België, om te lobbyen voor zijn plan voor Midden-Amerika en voor zijn economische noodsituatie.

Gedurende heel deze week zal de president van Costa Rica, Oscar Arias Sanchez, 44 jaar, ons land bezoeken en gesprekken voeren met de Belgische politieke wereld, teneinde de kulturele en commerciële uitwisseling tussen beide landen te bevorderen. Op politiek vlak zal de Costaricaan het zo genoemde „plan-Arias” komen uiteenzetten, een vredesvoorstel om de crisis op te lossen waarin de Centraalamerikaanse regio zich bevindt. Het plan bevatte verschillende punten die, omwille van protest uit Centraalamerikaanse landen en van de Reagan-administratie, gewijzigd moesten worden: dit is al de derde versie.

Het voorstel van president Oscar Arias, een studie ter oplossing van de crisis in de regio, bevat fundamenteel het volgende: het staakt-het-vuren, dialoog tussen de interne machten die in conflict liggen met elkaar, vrije en democratische evolutie, geen buitenlandse hulp meer aan de opstandelingen, geen militaire steun meer aan de regeringen in de regio, en tenslotte de organisatie van verkiezingen onder internationale supervisie om een Centraalamerikaans parlement in te stellen. De inhoud van dit „plan-Arias”, dat bestemd was om Nicaragua tot „democratische” veranderingen te bewegen, raakt indirect ook de andere Centraalamerikaanse landen, zoals El Salvador en Honduras: het plan zou het overheidsbeleid aldaar kunnen wijzigen.

Of meer concreet: wanneer men bijvoorbeeld het stopzetten van de buitenlandse militaire hulp zou aanvaarden, betekent dit voor El Salvador het verlies van z'n belangrijkste economische hulpbron (jaarlijks 500 miljoen dollar) die de Noordamerikaanse interventie met zich meebrengt. De jonge Costaricaanse regering, die dit jaar haar eerste verjaardag viert, heeft met deze vredesoproep duidelijk aangetoond dat het haar ernst is met de „aktieve neutraliteit” en het stichten van vrede in Midden-Amerika, principes die de vorige president, Luis Alberto Monge, met zoveel poeha verkondigde maar nooit in de praktijk bracht.

Op zich heeft dit vredesinitiatief van het zogenaamde „Zwitserland van Midden-Amerika” diensten bewezen aan zowel de Noordamerikaanse democraten, die het plan sterk steunen, als aan Costa Rica, dat op deze manier zijn militarisering zou kunnen vermijden (Costa Rica heeft geen leger), en de pogingen om het land in een frontale oorlog met

Arias: negatieve erfenis wegwerken.

Nicaragua te verwickelen misschien kan vrijdelen. Zelfs de Reagan-administratie heeft, via haar staatssecretaris voor Interamerikaanse Zaken Elliott Abrams, laten weten dat ze „de oplossing van president Oscar Arias ondersteunt.” De bevreemdende houding van de Noordamerikaanse regering kan verklaard worden door het feit dat president Ronald Reagan veel moeilijkheden ondervindt om, tegen volgende herfst, opnieuw 104 miljoen dollar voor de „contra's” los te krijgen. Zijn welwillende houding tegenover het „plan-Arias” zou kunnen pleiten voor de toekenning van vers geld.

Afgezien van het voorstel van presi-

dent Arias ter oplossing van de Middenamerikaanse crisis, heeft de economische crisis waarin Costa Rica zich bevindt, een beter plan nodig om opgelost te worden. Dit geldt vooral sinds de „Tico”-regering de economische hulp van de Verenigde Staten, die sinds 1983 goed was voor meer dan 600 miljoen dollar, gevoelig verminderd zag wegens haar radicale positie van „de meest strikte neutraliteit”, en sinds de maatregelen die werden opgelegd door het IMF, die de basis van de nationale industrie raken en de markt overspoelen met buitenlandse producten. Volgens de „Economische commissie voor Latijns-Amerika” bij de Verenigde Naties (Cepal) bedraagt de Costaricaanse buitenlandse schuld 4,6 miljard dollar (1600 dollar per hoofd, de hoogste in de regio) waarvoor het land volgens de criteria van het IMF jaarlijks intresten moet betalen die overeenkomen met dertig procent van de export. In de komende maanden zal de Costaricaanse regering tot een nieuw akkoord komen met het IMF, waarvan de economen

denken dat het een heropleving van de Costaricaanse economie zal geven. Het meest logische van deze „heropleving” van de economie in dit land met drie miljoen inwoners, zullen de beperkingen in de openbare uitgaven zijn, evenals loonsverlagingen en het creëren van gunstige investeringsvoorwaarden. Ondanks deze weinige rooskleurige economische toekomst van het Middenamerikaanse Zwitserland, verliest Oscar Arias niet alle hoop: „De uitdaging van vandaag de dag is het uitbouwen van een nieuwe economie die de negatieve erfenis te lijf gaat. Er is een onevenwicht in onze uitgaven en in de handel-balans. We moeten het buitenland veel betalen en we zullen dat betalen.”

MARIO VARGAS ■